

In den beginne

HET wist nog dat HET enigszins verrast was, en daarna viel, maar dat was het dan ook. Toen wachtte HET alleen maar.

HET wachtte heel lang, maar wachten was gemakkelijk voor HET, want er was geen herinnering en er had geen kreet geklonken. En dus wist HET niet dat HET aan het wachten was. HET wist niet eens dat HET iets was. HET was alleen maar, kon de tijd niet duiden, had zelfs geen benul van tijd.

Dus wachtte HET en keek HET toe. In het begin was er niet erg veel te zien; vuur, stenen, water en uiteindelijk een paar kruipende dingen, die veranderden en na een tijdje groter werden. Ze deden niet veel, behalve dat ze elkaar opaten en zich voortplantten. Maar er was niets waarmee dat te vergelijken viel, dus voor een tijdje was dat genoeg.

De tijd verstreek. HET zag dat de grote dingen en de kleine dingen elkaar doelloos doodden en opaten. Het was niet echt leuk om naar te kijken, maar er was niets anders te doen en er waren er meer dan genoeg. Maar HET leek niet in staat iets anders te doen dan toekijken. En dus begon HET zich af te vragen: waarom kijk ik hiernaar?

HET zag de zin niet in van wat er allemaal gebeurde en HET kon er ook niets aan doen, en toch was HET daar, en keek toe. HET dacht hier heel lang over na, maar HET kwam er niet uit. HET kon er maar geen wijs uit worden, zag de zin er nog helemaal niet van in. Alleen HET was er, en zij waren er.

Er waren er een heleboel en het werden er steeds maar meer, druk bezig met doden, eten en copuleren. Maar van HET was er maar één, en HET deed die dingen allemaal niet, en HET begon zich nu ook af te vragen hoe dat kwam. Waarom was HET anders? Waarom leek HET in de verste verte niet op hen? Wat wás HET, en als HET daadwerkelijk iets was, moest HET dan niet ook iets doen?

Er verstreek nog meer tijd. De talloze veranderende kruipers werden langzaam groter en beter in het elkaar doden. In het begin was dat interes-

sant, maar alleen omdat er subtiele verschillen waren. Ze krioelden, huppelden en glibberden om elkaar te vermoorden; eentje vloog letterlijk door de lucht om te doden. Heel interessant, maar wat dan nog?

HET begon zich bij dit alles ongemakkelijk te voelen. Waar sloeg dit op? Moest HET soms deel gaan uitmaken van wat HET gadesloeg? En zo niet, waarom was HET hier dan aan het kijken?

HET raakte vastbesloten om uit te zoeken waarom HET daar was. Dus toen HET de grote dingen en de kleine dingen ging bestuderen, ging HET onderzoeken in welke opzichten HET anders was dan zij. Alle andere dingen moesten eten en drinken, anders gingen ze dood. En zelfs als ze aten en dronken, gingen ze uiteindelijk toch dood. HET ging niet dood. HET ging maar door. HET hoefde niet te eten en te drinken. Maar gaandeweg werd HET zich ervan bewust dat HET wel iets nodig had... maar wat? Ergens voelde HET een behoefte, en die behoefte groeide, maar HET wist niet wat het was, er was alleen een gevoel dat er iets ontbrak.

Er kwamen geen antwoorden terwijl de eeuwen van broedsels en legsels langs marcheerden. Doden en eten, doden en eten. Waar sloeg dit op? Waarom moet ik dit alles aanzien terwijl ik er niets aan kan doen? HET raakte een beetje verbitterd van de hele toestand.

En op een dag kwam er plotseling een spiksplinternieuwe gedachte in HET op: waar kom ik eigenlijk vandaan?

HET had al lang geleden ontdekt dat de eieren die de anderen hadden uitgebroed het gevolg waren van copulatie. Maar HET was niet uit een ei gekomen. HET was helemaal niet uit copulatie voortgekomen. Toen HET tot bewustzijn kwam, was er niets geweest waarmee gecopuleerd kon worden. HET was er als eerste geweest en, kennelijk, voor altijd, behalve die vage en verontrustende herinnering aan die val. Maar al het andere was uitgebroed of geboren. HET niet. En door die gedachte leek de muur tussen HET en hen oneindig veel hoger, strekte zich onmogelijk ver uit en stond compleet en voor eeuwig tussen HET en de anderen in. HET was alleen, voor altijd volslagen alleen, en dat deed pijn. HET wilde ergens bij horen. Er was slechts één HET; zou HET niet op een of andere manier kunnen copuleren en ook meer van zichzelf kunnen maken?

En die gedachte leek oneindig veel belangrijker te worden: MEER van HET. Al het andere vermeerderde zich. HET wilde zich ook vermeederen.

HET leed eronder, dat kijken naar die gedachteloze dingen in hun kolkende, uitbundige leven. Zijn wrok groeide, werd woede, en ten slotte ging die woede over in een razernij op die stomzinnige, nutteloze dingen en hun eindeloze, zinloze, verachtelijke bestaan. En de razernij breidde zich

uit en ging woekeren, tot HET 't op een dag niet meer kon verdragen. Zonder na te denken over wat HET deed, stond HET op en stormde op een van de hagedissen af om hem te verpletteren. En toen gebeurde er iets wonderbaarlijks.

HET was in de hagedis.

HET zag wat de hagedis zag, voelde wat hij voelde.

Een poosje vergat HET zijn razernij helemaal.

De hagedis leek niet te merken dat hij gezelschap had. Hij ging gewoon door met doden en copuleren, terwijl HET met hem meereed. Het was daarbinnen heel interessant wanneer de hagedis een van de kleinere soorten ombracht. Bij wijze van experiment verhuisde HET in een van de kleinere hagedissen. Het was veel leuker om in de dodelijke hagedis te zitten, maar ook weer niet zo leuk dat het werkelijk zinvolle ideeën opleverde. Het was heel interessant om in de hagedis te zijn die werd vermoord, wat hem wel op een paar ideeën bracht, maar die waren niet erg aangenaam.

HET genoot een tijdje van deze nieuwe ervaringen. HET kon weliswaar hun uitermate simpele emoties voelen, maar die gingen nooit verder dan verwarring. Ze merkten HET nog altijd niet op, hadden geen idee dat... nou ja, ze hadden eenvoudigweg geen enkel benul. Ze leken niet in staat te zijn om enig benul te hebben. Ze waren gewoon heel beperkt, en toch leefden ze. Ze leefden en dat wisten ze niet, begrepen niet wat ze ermee aan moesten. Dat leek niet eerlijk. En al gauw ging HET zich weer vervelen en de woede begon zich weer van voren af aan op te kroppen.

En ten slotte doken op een dag de apendingen op. In het begin leken ze weinig noemenswaardig. Ze waren heel klein, lachhartig en luidruchtig. Maar HET merkte één minuscule verschil op: ze hadden handen waarmee ze verbazingwekkende dingen konden doen. HET keek toe hoe ook zij zich van hun handen bewust werden en die gingen gebruiken. Ze deden er allerlei verschillende, gloednieuwe dingen mee: ze masturbeerden, verminkten elkaar en pakten eten af van de kleinere binnen hun eigen soort.

Dit fascineerde HET en HET keek nauwlettender toe. HET zag hoe ze elkaar sloegen en daarna wegrenden en zich verstopten. HET zag dat ze van elkaar stalen, maar alleen wanneer niemand keek. HET zag dat ze elkaar verschrikkelijke dingen aandeden en dan deden alsof er niets was gebeurd. En terwijl HET hen gadesloeg, gebeurde er voor het eerst iets verbazingwekkends: HET lachte.

En terwijl HET lachte, werd een idee geboren dat uitgroeide tot een door vreugde omgeven klaarheid.

HET dacht: hier kan ik iets mee.

1

Wat is dit voor maan? Niet de heldere, fonkelende maan van hakkend geluk, absoluut niet. O, hij trekt en klaagt en schijnt als een goedkoop en druipend aftreksel van wat hij zou moeten doen, maar de scherpte is eraf. Deze maan heeft geen wind in zich om roofdieren langs de heerlijke nachtelijke hemel en tot een extase van hakken en snijden te voeren. In plaats daarvan flakert deze maan verlegen door een brandschoon raam op een vrouw die opgewekt en parmantig op de rand van de bank zit en het heeft over bloemen, canapés en Parijs.

Parijs?

Ja, met een ernstig vollemaansgezicht, op die langgerekte stroperige toon van haar heeft ze het over Parijs. Ze praat over Parijs. Alweer.

Dus wat is dit in hemelsnaam voor maan, met zijn bijna ademloze glimlach en aanstellerige kantjes om de randen? Hij rammelt halfhartig aan het raam, maar langs al dat ziekmakend zoete gekweel kan hij niet echt naar binnen komen. En welke Zwarte Ruiter kan nu zomaar in de kamer zitten, zoals de arme Verdwaasde Dexter op dit moment, en doen alsof hij luistert terwijl hij tegelijk wazig op zijn stoel zit weg te dromen?

Komaan, dit moet een huwelijksmaan zijn – door de avondlijke woonkamer ontvouwt hij zijn echtelijke banier, hij roept iedereen op bijeen te komen, laat de kerkklokken klinken, de kerk weer in, lieve vrienden – want Dexter met de Dodelijke Kuiltjes gaat trouwen. Wordt het gelukzalige huwelijksbootje in geduwd door de liefvallige Rita, die, naar nu blijkt, haar leven lang al een passie koestert om Parijs te zien.

Getrouwd, huwelijksreis in Parijs... Horen die woorden werkelijk in hetzelfde plaatje thuis als onze Fantoom Viller?

Kunnen we ons nou werkelijk een plotseling bezadigde en onnozele hakker voorstellen, die in Fred Astaire-das en dito rokkostuum voor het altaar van een heuse kerk staat en de ring aan een wit-omwikkelde vinger schuift terwijl de goegemeente snift en straalt? En neem nou Dexter de Demon, die in madras-shorts naar de Eiffeltoren staat te gapen en bij de Arc de Triomphe gulzig een café au lait opsloppet? Handjes vasthouden en wuft langs de Seine kuieren, en afwezig naar elke protserige snuisterij in het Louvre staren?

Natuurlijk zou ik een pelgrimstocht naar de Rue Morgue kunnen maken, een heilige plek voor seriehakkers.

Maar laten we nu eens een heel klein beetje serieus blijven: Dexter in Parijs? Mogen Amerikanen om te beginnen Frankrijk nog wel in? Maak 't een beetje, Dexter in Parijs? Op hùwelijksreis? Hoe kan iemand met Dexters middernachtelijke veroveringen in hemelsnaam zoiets platvloers verzinnen? Hoe kan iemand die seks net zo boeiend vindt als rood staan bij de bank in het huwelijksbootje stappen? Kortom, waarom is Dexter dit bij alles wat goddeloos, duister en dodelijk is werkelijk van plan?

Allemaal schitterende vragen en heel redelijk ook. En om je de waarheid te zeggen, ietwat lastig te beantwoorden, zelfs voor mijzelf. Maar hier zit ik dan, verdraag de watermarteling van Rita's verwachtingen en vraag me af hoe Dexter hier in godsnaam mee kan doorgaan.

Goed dan. Dexter gaat hiermee door omdat hij wel moet, deels om zijn broodnodige dekmantel in stand te houden en zelfs te verbeteren, waardoor de wereld in extenso niet kan zien wat hij is, namelijk op zijn zachtst gesproken niet iets waarmee iemand met de lichten uit aan tafel wil zitten, zeker niet als er ergens zilverwerk rondslingerd. En het spreekt vanzelf dat er heel zorgvuldig te werk gegaan moet worden om ervoor te zorgen dat het niet algemeen bekend wordt dat Dexter door die Zwarte Ruiter wordt voortgedreven, een fluisterzachte stem op de schemerige achterbank, die zo nu en dan op de voorbank klimt, het stuur overneemt en ons naar het Pretpark van het Ondenkbare brengt. We moeten niet hebben dat de schapen in de gaten krijgen dat Dexter de wolf onder hen is.

En dus timmeren we aan de weg, de Ruiter en ik, werken we heel hard aan onze dekmantel. In de afgelopen paar jaar is er een

Dating Dexter geweest, bedacht om de wereld een opgewekt en bovenal normaal gezicht te laten zien. Deze charmante schepping heeft Rita tot de Vriendin verheven, en dat was in veel opzichten een ideale regeling, want zij was net zomin als ik in seks geïnteresseerd en wilde toch het gezelschap van een Begrijpende Heer. En Dexter begrijpt het ook echt. Niet mensen, romantiek, liefde en al die onzin. Nee. Wat Dexter begrijpt is de dodelijk grijnzende kern van de zaak, hoe je in Miami de o zo vele gegadigden moet zien te vinden die het meer dan verdienen om voor die laatste duistere uitverkiezing voor Dexters bescheiden eregalerij in aanmerking te komen.

Dat wil echter niet per se zeggen dat Dexter charmant gezelschap is; hij heeft jaren op die charme moeten oefenen en ze is puur het kunstmatige resultaat van hard zwoegen in de praktijk. Maar helaas ziet de arme Rita – gehavend als ze is door een verschrikkelijk ongelukkig en gewelddadig eerste huwelijk – nog niet het verschil tussen een pakje boter en een pakje margarine.

Nou, goed dan. Gedurende twee jaar hebben Dexter en Rita briljant hun sporen nagelaten in het uitgaansleven van Miami, ze werden overal gezien en bewonderd. Maar toen, door een reeks gebeurtenissen waarbij een verlicht toeschouwer wellicht enigszins sceptisch de wenkbrauw optrekt, raakten Dexter en Rita per ongeluk verloofd. En hoe meer ik erover piekerde hoe ik mezelf aan dat belachelijke lot kon onttrekken, hoe meer ik me realiseerde dat het in de ontwikkeling van mijn dekmantel een logische volgende stap was. Een getrouwde Dexter – een Dexter met twee kant-en-klare kinderen! – lijkt in de verste verte niet op wat hij werkelijk is. Een spectaculaire stap voorwaarts op de weg naar een nieuw niveau in menselijke camouflage.

En dan zijn de beide kinderen er nog.

Het mag misschien vreemd schijnen dat iemand wiens enige passie bestaat uit het verrichten van vivisectie op mensen, werkelijk geniet van Rita's kinderen, maar toch is het zo. Dat doe ik namelijk. Stel je eens voor, ik krijg geen vochtige ogen bij de gedachte aan een kwijtgeraakte tand, want daarvoor moet je emoties kunnen voelen, en ik ben heel gelukkig zonder zo'n mutatie. Maar over het geheel genomen vind ik kinderen heel wat interessanter dan hun ouders, en ik raak bepaald geërgerd wanneer iemand ze kwaad wil doen. Sterker nog, soms kom ik zo iemand op het spoor.

En wanneer ik die roofdieren heb achterhaald en er heel zeker van ben dat ze ook echt hebben gedaan wat ze hebben gedaan, zorg ik ervoor dat ze absoluut niet meer in staat zijn om dat ooit nog eens te doen. Dat doe ik met plezier, niet gehinderd door een geweten.

Dus het feit dat Rita twee kinderen uit haar rampzalige eerste huwelijk had, was verre van onaantrekkelijk, te meer toen duidelijk werd dat ze Dexters speciale ouderlijke hand nodig hadden om hun eigen ontluikende Zwarte Ruiters op een veilige, knusse Donkere Achterbank vast te binden tot ze zelf konden leren rijden. Want vermoedelijk hadden Cody en Astor als gevolg van de emotionele en zelfs psychische schade die ze door hun drugsverslaafde biologische vader hadden opgelopen zich net als ik naar de Donkere Kant toegekeerd. En nu zouden ze mijn kinderen worden, zowel naar letter als naar geest. Ik zou bijna gaan denken dat het leven ergens toch nog een soort leidend principe in zich heeft.

En dus waren er voor Dexter een paar heel goede redenen om hiermee door te gaan... maar Parijs? Ik weet niet waar het vandaan kwam, dat idee dat Parijs zo romantisch is. Heeft iemand, los van de Fransen en Lawrence Welk, ooit een accordeon sexy gevonden? En was het inmiddels niet duidelijk dat ze ons daar niet bepaald aardig vinden? En willen ze nota bene niet per se hardnekkig Frans blijven praten?

Misschien was Rita gehersenspoeld door een oude film, iets met een kwiek-kranige blondine en een romantische, donkerharige man, terwijl er van die modernistische muziek wordt gespeeld, en zij rond de Eiffeltoren achter elkaar aan zitten en lachen om de curieuze vijandigheid van de vieze, Gauloise rokende man met baret. Of misschien had ze ooit een plaat van Jacques Brel gehoord en besloten dat haar ziel daardoor werd geroerd. Wie zal het zeggen? Maar op de een of andere manier had Rita het idee dat Parijs de hoofdstad was van opperste romantiek stevig in de stalen valstrik van haar brein gesmeed, en zonder een omvangrijke operatie was ze niet van die gedachte af te brengen.

Dus boven op de eindeloze discussies over kip of vis, wijn of een bar waar de gasten zelf voor hun drankje betalen, stak een serie monomane, ratelende monologen over Parijs het kopje op. Een hele week konden we ons toch zeker wel veroorloven, dan hadden we de tijd om de Tuileries én het Louvre te bekijken, en misschien een stuk van Molière in de Comédie-Française te bezoeken. Ik

vond het fantastisch dat ze het zo goed had uitgezocht. Wat mij betrof, mijn interesse in Parijs was al lang geleden compleet verdwenen toen ik hoorde dat het in Frankrijk lag.

Gelukkig werd me de noodzaak bespaard om haar dit alles op diplomatieke wijze te vertellen omdat Cody en Astor stilletjes de kamer binnenkwamen. Zij denderen niet met schietende geweren een kamer in zoals de meeste kinderen van zeven en tien. Zoals ik al zei, waren ze ietwat beschadigd door hun dierbare biologische papa en één gevolg daarvan is dat je ze nooit ziet komen en gaan; ze glijden als het ware de kamer in. Het ene moment zijn ze nergens te bekennen en het volgende staan ze stilletjes naast je te wachten tot je ze opmerkt.

‘We willen verstoppertje spelen,’ zei Astor. Zij deed altijd het woord voor hen tweeën, Cody zei op een dag nooit meer dan vier woorden achter elkaar. Hij was niet dom, verre van dat. Het grootste deel van de tijd praatte hij gewoon liever niet. Nu keek hij me alleen maar aan en knikte.

‘O,’ zei Rita, en ze onderbrak haar overpeinzingen over het land van Rousseau, Candide en Jerry Lewis. ‘Nou, dan kunnen jullie toch...’

‘We willen met Déxter verstoppertje spelen,’ voegde Astor eraan toe en Cody knikte heel luidruchtig.

Rita fronste haar wenkbrauwen. ‘We hadden hier misschien eerder over moeten praten, maar vind je niet dat Cody en Astor, ik bedoel, zouden ze je nu niet iets meer moeten gaan noemen dan alleen Dexter? Ik weet ’t niet, hoor. Het lijkt een beetje...’

‘Wat dacht je van *mon papere*?’ vroeg ik. ‘Of Monsieur le Comte?’

‘Wat dacht je van ik dacht ’t niet?’ sputterde Astor.

‘Ik denk alleen...’ zei Rita.

‘Dexter is prima,’ zei ik. ‘Ze zijn eraan gewend.’

‘Ik vind het niet erg respectvol,’ zei ze.

Ik keek naar Astor. ‘Laat je moeder horen dat je “Dexter” respectvol kunt uitspreken,’ zei ik tegen haar.

Ze sloeg haar ogen ten hemel. ‘Asjebliéééft zeg,’ zei ze.

Ik glimlachte naar Rita. ‘Zie je wel. Ze is tien jaar. Ze kan helemaal níets respectvol uitbrengen.’

‘Ja, nou ja...’ zei Rita.

‘Het is oké. Zij zijn oké,’ zei ik. ‘Maar Parijs...’

‘We gaan naar buiten,’ zei Cody en ik keek hem verbaasd aan. Vier hele woorden... voor hem was dat praktisch een oratie.

‘Goed dan,’ zei Rita. ‘Als je echt denkt...’

‘Ik denk bijna nooit,’ zei ik. ‘Dat zit het mentale proces in de weg.’

‘Dat slaat nergens op,’ zei Astor.

‘Het hoeft nergens op te slaan. Het is de waarheid,’ zei ik.

Cody schudde zijn hoofd. ‘Verstoppertje,’ zei hij. En liever dan in zijn spraakwerval in te breken, liep ik simpelweg achter hem aan de tuin in.

2

Uiteraard was het leven zelfs met een Rita die haar glorieuze plannen ontvouwde, niet allemaal rozengeur en maneschijn. Er moest ook nog echt gewerkt worden. En omdat Dexter heel gewetensvol is, had ik dat ook steeds gedaan. In de afgelopen twee weken had ik de laatste penseelstreken op een spiksplinternieuw doek aangebracht. De jonge heer die mijn inspiratiebron was, had een fortuin geërfd en dat had hij kennelijk gebruikt voor het soort afschrikwekkende moordzuchtige escapades waardoor ik wenste dat ik ook rijk was. Hij heette Alexander Macauley, maar hij noemde zichzelf 'Sander', wat mij ietwat ballerig voorkwam, maar misschien ging het daar juist om. Hij was tenslotte een door de wol geverfde trust-fundhippie, die nooit echt had gewerkt en zich volledig wijdde aan het luchtige amusement van het soort waarvan mijn holle hart zou gaan fladderen, als Sander bij de keus van zijn slachtoffers nu maar een iets betere smaak had getoond.

Het familiekapitaal van de Macauleys kwam van een reusachtige veestapel, eindeloze citrusboomgaarden en van het dumpen van fosfaat in Lake Okeechobee. Sander ging regelmatig naar de arme stadswijken om zijn giften over de stadsdaklozen uit te strooien. En de paar weinige uitverkorenen die hij werkelijk een hart onder de riem wilde steken, nam hij naar verluidt mee naar de familieranch, waar hij ze in dienst nam, zoals ik vernam uit een tranentrekkend en bewonderenswaardig krantenartikel.

Natuurlijk juicht Dexter een gulle geest altijd toe. Maar over het algemeen ben ik er niet zo'n voorstander van omdat het bijna altijd op een waarschuwingssignaal duidt dat er snode en gemene spelletjes achter het Moeder Teresa-masker schuilgaan. Niet dat ik het ooit betwijfel dat er ergens in de krochten van het menselijk hart oprecht een zorgzaam, vriendelijk en gul wezen leeft, vermengd